

Împăcați cu Dumnezeu într-un trup:

Capitolul 2,11-22

La începutul studiului capitolului 2 ne-am amintit că Duhul Sfânt ne arată în acest capitol despărțirea omului păcătos de Dumnezeu, și anume

1. ca urmare a morții lui spirituale (versetele 1-10)
2. ca urmare a mării lui îndepărtări de Dumnezeu (versetele 11-22).

Diferența între aceste două secțiuni, între versetele 1-10 și versetele 11-22, este clară și precisă. În această a doua secțiune ne este arătat în mod deosebit care a fost poziția de odinioară a credincioșilor dintre națiuni, înainte ca ei să creadă în Domnul Isus, și care este partea lor acum prin harul lui Dumnezeu, după ce ei au crezut. Ea ne arată și starea și nevoile tuturor oamenilor în general, fără excepție.

Noi știm, că după potop toți oamenii s-au abătut de la adorarea Dumnezeului adevărat și viu, ca să slujească nenumăraților idoli falși. Din acest motiv Dumnezeu a chemat un om, pe Avraam, și l-a făcut pe el și urmașii lui primitorii făgăduințelor Lui și vase ale mărturiei în această lume rea. Dar vai! Urmare neascultării lor și Israel a eșuat în mărturia lui pentru Dumnezeu – o realitate care mai târziu și-a găsit deplina exprimare prin crucea lui Hristos.

În timpul dinaintea crucii lui Hristos și înainte de învierea Lui dintre morți, înainte de înălțarea Lui la cer și coborârea Duhului Sfânt nu existau decât două categorii de oameni; iudeii și păgânii (sau: națiunile); însă după ziua de Rusalii au fost trei categorii de oameni: iudeii, păgânii și Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10,32). Adunarea constă acum din iudei și păgâni, din aceia care cred în Domnul Isus Hristos.

Excluși de la toate

Versetul 11: »De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne«

Duhul Sfânt vorbește aici despre ceea ce eram noi, înainte de a crede în Isus Hristos; eram dintre „națiuni” și eram numiți „necircumcizie”. Dar acum în Hristos »nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, ... ci Hristos este totul și în toți« (Coloseni 3,11 și Galateni 3,27-28).

Dumnezeu a dat legământul circumciziei mai întâi lui Avraam (Geneza 17,9-14), după aceea seminței lui după el; de aceea iudeii au fost numiți „circumcizie”. Ei priveau cu dispreț națiunile și le numeau „necircumcizie”, (vezi 1 Samuel 17,26.36; 2 Samuel 1,10). Însă mulți iudei, care se lăudau că aparțin circumciziei, erau circumciși numai în exterior, căci inimile lor au rămas necircumcise (Romani 2,25-29).

Versetul 12: »... erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legământele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume.«

»Fără Hristos«: aceasta era starea nenorocită în care noi ne găseam »în timpul acela«, cu toate că în această privință între iudei și națiuni nu exista nici o deosebire, căci ei toți erau fără Hristos; națiunile însă sunt privite în mod deosebit în felul acesta, deoarece iudeii posedau modele diferite, prorocii și promisiunii cu privire la venirea lui Mesia. Speranța iudeului din vechiul legământ se baza pe venirea lui Mesia, care va împlini toate făgăduințele divine.

În afară de aceasta toate înfățișările vizibile ale lui Iehova înainte de întruparea lui Hristos erau orientate exclusiv spre iudei; nici Hristos nu a putut fi numit Mântuitorul lumii decât după ce El Și-a dat viața la cruce.

»... înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță«. Națiunile nu aveau absolut nici o parte la binecuvântările și privilegiile poporului lui Dumnezeu din vechime, deoarece Dumnezeu a dat făgăduințele mai întâi lui Avraam și a făcut cu el și cu urmașii lui un legământ pentru împlinirea acestor făgăduințe.

Însă națiunile au fost excluse de la aceste făgăduințe, ele erau străine în ce privește aceste făgăduințe. De aceea noi nu citim niciunde în Vechiul Testament că Dumnezeu ar fi dat națiunilor vreo făgăduință. El a dat desigur făgăduințe cu privire la ele, dar El nu le-a dat personal nici măcar o făgăduință, și nici în noul legământ, despre care citim în Ieremia 31 și Evrei 8. De asemenea nu găsim niciunde că Dumnezeu ar fi făcut un legământ cu Adunarea, însă a făcut un legământ cu vechiul popor al legământului pentru zilele viitoare.

Cu toate acestea toți cei care cred în Hristos, fie că sunt iudei sau națiuni, primesc binecuvântările spirituale și făgăduințele noului legământ chiar din momentul când noi ne punem încrederea în Hristos și în lucrarea Lui deplin valabilă de la cruce. În Hristos totul a devenit al nostru: »Pentru că, oricâte promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, în El este da-ul și în El este Amin-ul, pentru gloria lui Dumnezeu prin noi« (2 Corinteni 1,20).

»Neavând nici o speranță«: da, omul »fără Hristos« este un om »fără speranță«. Așa cum înainte de venirea Domnului în această lume și înainte de moartea Sa la cruce națiunile erau fără speranță, tot așa astăzi oricine nu ia pe Domnul Isus ca Mântuitor al său este fără speranță. Căci numai în Hristos Dumnezeu ne-a dat »bună speranță prin har« (2 Tesaloniceni 2,16).

Speranța noastră binecuvântată este acum a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos, care ne va lua la Sine, pentru ca să fim pentru totdeauna la El: »așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos« (Tit 2,13).

»Fără Dumnezeu în lume«: Pe când națiunile slujeau anumitor idoli și îi adorau, ele erau în adevăratul sens al cuvântului »fără Dumnezeu în lume«; căci »știm că în lume un idol nu este nimic și că nu este alt Dumnezeu decât numai Unul singur. Pentru că, și dacă sunt așa-numiți „dumnezei”, fie în cer fie pe pământ (ca și cum ar fi mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, din care sunt toate, și noi pentru El, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și noi prin El« (1 Corinteni 8,4-6).

Apropiati

Versetul 13: »Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos.«

Vedem aici în ce fel minunat Dumnezeu a ieșit în întâmpinarea stării noastre ca păgâni și ne-a dăruit în Hristos harul Său bogat. Vedem și marea diferență dintre trecutul nostru nenorocit și poziția actuală binecuvântată și minunată, care a devenit acum partea noastră prin lucrarea deplin valabilă a lui Hristos.

Când în prima parte a capitolului nostru apostolul Pavel a făcut o comparație între trecutul iudeilor și păgânilor și poziția lor actuală, după ce ei s-au încrezut în Hristos, el s-a referit la grija minunată, demnă de adorare a lui Dumnezeu față de ei în marea Sa îndurare, în multa Lui dragoste și harul Lui bogat, prin cuvintele: »Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare« (versetul 4). Aici el face o altă comparație, arată un alt contrast: »Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos.«

Iudeii au posedat oricum ceva, prin care se puteau apropia de Dumnezeu pe baza legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu ei și pentru care ei s-au obligat să-i împlinească cerințele. Națiunile dimpotrivă erau »departe« în ceea ce privește acest legământ. Dar deoarece iudeii au eșuat în împlinirea obligațiilor legământului – un legământ pe baza faptelor -, au ajuns și ei sub sentința »departe« de Dumnezeu; »pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu« (Romani 3,23). În felul acesta mântuirea este exclusiv prin har, și anume atât pentru iudei cât și pentru națiuni, fără să se aibă în vedere fața persoanei.

Singura bază pentru această mântuire este jertfa unică, jertfa Domnului nostru Isus Hristos. Mântuirea este acum partea tuturor acelor care prin credință se bazează pe această jertfă deplin valabilă.

Odinioară eram departe, dar acum noi, care suntem în Isus Hristos, am fost apropiați prin sângele lui Hristos.

Nu există nici o îndoială, că cea mai mare nedreptate, care s-a făcut vreodată în lume, a fost omorârea Domnului nostru Isus Hristos și vărsarea sângelui Lui scump. În această crimă iudeii și păgânii au fost una. Moartea Sa și vărsarea sângelui Său prin mâna oamenilor criminali a revelat cel mai îngrozitor păcat, pe care omul a fost capabil să-l facă. Dar în același moment Dumnezeu S-a revelat în dragostea Lui incomparabilă și în harul Lui care întrece orice pricepere. Crucea este punctul culminant al dușmăniei și stricăciunii inimii omenești; ea este totodată și punctul culminant al revelării dragostei nemărginite a lui Dumnezeu. Sulița, care a străpuns coasta Domnului, depune mărturie despre răutatea omului. Dar sângele curs din coasta străpunsă vorbește despre dragostea lui Dumnezeu și de harul Lui bogat. Da, din coasta Lui străpunsă a curs atât sângele care ne curățește de toate păcatele noastre, cât și apa curățitoare dătătoare de viață.

Cât de bogat este totuși acest har, care se înalță peste toate nelegiuirile și greșelile noastre, așa că noi, cei de departe, odinioară păgâni sărmani și nenorociți, străini și dușmani ai lui Dumnezeu în gânduri și fapte, am fost apropiați de Dumnezeu prin sângele prețios al lui Hristos. Prin har am fost acum așa de apropiați, cum Legea nu putea să aducă pe iudeu.

Dar iudeul, care crede în Hristos, obține același loc de apropiere de Dumnezeu ca și credinciosul dintre națiuni; și anume pe baza sângelui Domnului Isus Hristos. El este Dumnezeu, dar Cuvântul a devenit carne. Și sângele Lui vărsat este acum efectiv și de o valoare așa de nemărginită, că numai Dumnezeu poate să-l prețuiască. Astfel noi suntem acum apropiați prin sângele lui Hristos, și anume într-un mod absolut.

Acum nu mai există nici o depărtare, care ar putea să ne despartă de El; și de aceea este imposibil ca noi să fim în vreun moment oarecare mai aproape de El, decât suntem deja acum.

Este oare fiecare credincios adevărat conștient de acest privilegiu binecuvântat? Ne bucurăm noi practic de apropierea noastră de Dumnezeu? Poziția noastră ca apropiați se întemeiază pe jertfa Domnului nostru Isus Hristos, »prin sângele lui Hristos«. Dar a te bucura de aceasta este o altă chestiune, căci aceasta depinde de părtășia noastră practică cu El. Este părtășia noastră cu Dumnezeu, Tatăl nostru, și cu Fiul Său, Isus Hristos, intimă și permanentă? Să fim totdeauna veghetori în rugăciune, ca să ne putem bucura de apropierea noastră de El. »Dar pentru mine este bine să mă apropii de Dumnezeu« (Psalm 73,28).

Hristos, pacea noastră

Versetul 14: »Pentru că El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii,«

Domnul nostru Isus Hristos este El Însuși pacea noastră. Cât de grandios este acest adevăr dumnezeiesc minunat! Pacea noastră nu este numai în bucuriile noastre, cu care ne bucurăm, și care probabil se pot clătina sau pierde. Nu, Hristos Însuși, El Însuși este pacea noastră de nezgduit. Este privilegiul nostru să ne odihnim în credință pe El, așa că practic noi putem să ne bucurăm în El ca pace a noastră. El Însuși este subiectul bucuriei noastre.

Da, este privilegiul nostru, să ne bucurăm tot timpul în El, prin aceea că avem părtășie cu El și stăm în apropierea Lui. Este privilegiul nostru să ne bucurăm cu o bucurie negrăită și strălucită. Dar realitatea cea mai prețioasă este, că Domnul nostru Isus Hristos Însuși este pacea noastră. Noi nu citim în Cuvântul lui Dumnezeu, că El este bucuria noastră, sau că Dumnezeu este numit Dumnezeul bucuriei. Dar El este numit de mai multe ori Dumnezeuul păcii, deoarece El era Acela care a făcut această pace, prin aceea că a dat pe Fiul Său preaiubit la cruce.

Domnul nostru Isus Hristos, care este pacea noastră veșnică, a făcut pe toți credincioșii – atât pe cei dintre cei tăiați împrejur cât și pe cei dintre națiuni – una în Hristos. Iudeii, care au făgăduințele și legămintele, și națiunile, care erau foarte îndepărtate, au devenit acum un trup, deoarece Hristos a murit la cruce pentru ei toți.

»... și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii«. Prin Legea ceremonială Dumnezeu a ridicat un zid de despărțire între poporul Său pământesc Israel și păgânii necircumciși. Dar Domnul nostru Isus Hristos a sfărâmat prin moartea Sa zidul intermediar al îngrădirii (compară cu Faptele Apostolilor 10,28).

Făcuți una

Versetul 15: »... după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduieii, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace;«

Este foarte important să înțelegem ce vrea să se spună aici, și anume, că Hristos, care S-a dat singur pe Sine Însuși la moarte și a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn, a înlăturat vrăjmășia, aceasta este Legea poruncilor în orânduieii. Dumnezeu a dat iudeilor Legea și diferite rânduieii, care îi despărțeau și îi puneau deoparte de celelalte națiuni. Dar urmarea tristă a acestui fapt era, că inimile lor s-au umplut de mândrie, prejudecăți și dușmănie față de păgânii care nu se puteau lăuda, că au primit o Lege de la Dumnezeu.

»Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în Cartea Legii, ca să le facă!« (Galateni 3,10). Însă iudeii, care se cred mult mai superiori decât națiunile, deoarece ei sunt poporul ales al lui Dumnezeu, și pentru că Dumnezeu lor le-a dat Legea cu rânduieelile ei felurite, nu înțeleg, că ei înșiși sunt sub acest blestem, deoarece ei au încălcat Legea. Însă Domnul nostru Isus, Fiul lui Dumnezeu, a devenit blestem al lui Dumnezeu, prin aceea că a murit în locul nostru pe cruce; căci stă scris: »Blestemat este oricine este atârnat pe lemn!« (Galateni 3,13) Prin moartea Sa, și prin faptul că El a purtat judecata care ni se cuvenea nouă, El a îndepărtat în carnea Sa Legea poruncilor în orânduieelile ei.

Orice păcătos, care ia pe Hristos ca Mântuitor al său, devine una cu El. Dumnezeu Îl privește atunci ca mort împreună cu Hristos și înviat împreună cu El. În felul acesta în mod deosebit iudeul, care înainte de credința lui în Hristos era sub stăpânirea și blestemul Legii, devine deplin eliberat de aceasta prin credința în Hristos, deoarece Hristos l-a eliberat de blestemul Legii: el nu mai este supus Legii, aceasta înseamnă că Legea poruncilor și rânduieelilor nu mai are stăpânire, nici o pretenție de la el. »... pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou«. Dumnezeu, Fiul, care era la început, - Cuvântul (Logos), care a făcut toate, și fără de care nu există nimic care a fost făcut, - El a creat omul din țărâna pământului și a suflat în nările lui suflarea de viață și l-a așezat peste toate lucrările mâinilor Sale. Dar ca urmare a neascultării lui, omul a pierdut aceste privilegii. Acum Domnul Isus a creat în Sine Însuși un om nou. Toți cei dintre iudei și păgâni care cred în El, El i-a creat ca un om nou, aceasta înseamnă Adunarea, care este Trupul Său, și El este Capul ei glorificat.

Noi nu trebuie să uităm, că aceasta este o poziție cu totul nouă, pe care niciodată nu au posedat-o nici națiunile „îndepărtate” și nici iudeii, care în raport cu acestea erau „aproape”. Acum însă, amândoi, ca urmare a credinței lor în Hristos, sunt părtași ai acestei binecuvântări, o binecuvântare pe care ei mai înainte niciodată nu au putut s-o obțină.

Domnul Isus Însuși a poruncit ucenicilor Săi înainte de moartea Sa pe cruce, să se țină despărțiți de națiuni și să nu intre în nici o cetate a Samariei (Matei 10,5-6). Tot așa a dat de înțeles femeii siro-feniciene, că El a fost trimis numai la oile pierdute ale casei lui Israel. Căci această femeie venise la El, vrând să ia în posesiune făgăduințele Lui ca »Fiul al lui David«. El i-a răspuns public, că ea nu are nici o parte la aceste făgăduințe. Dacă ea l-ar fi adresat ca »Fiul al lui Dumnezeu«, cu siguranță El nu ar fi întârziat să-i împlinească dorința; dar ca »Fiul al lui David« El era numai pentru Israel, nu pentru națiuni.

Ce frumoasă a fost atitudinea acestei femei, atunci când a recunoscut adevărata ei poziție, ca ne aparținând lui Israel și a răspuns: »Da, Doamne, dar și căteii mănâncă din firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor«. Prin aceasta ea a recunoscut, că ea ca păgână nu avea nici un drept la acele făgăduințe. Dar acum, prin harul care este în Hristos Isus, au fost revărsate peste ea binecuvântările dumnezeiești bogate: »O, femeie, mare este credința ta; fie-ți după cum dorești« (Matei 15,27.28).

Și un alt păgân a venit la Domnul, centurionul din Matei 8,5-15; ambele persoane prin credința lor au făcut pe Domnul să se uimească.

Această epistolă ne arată mai întâi, că națiunile erau departe de Dumnezeu și de poporul Său pământesc; dar ea ne arată și, că crucea lui Hristos a înlăturat toate aceste diferențe. Nu mai puțin crucea lui Hristos descoperă, că iudeii în ceea ce privește privilegiile lor erau mult mai vinovați decât națiunile, deoarece ei au lepădat pe Mesia și Împăratul lor și L-au răstignit. În mod deosebit au fost marii preoți și conducătorii poporului, care fiind cei mai setoși de sânge au cerut răstignirea Domnului Isus. Nici o împietrire a inimii nu este mai mare ca aceea a unui om nemântuit, dar religios.

Domnul Isus – mulțumiri Îi fie aduse pentru aceasta – în carnea Sa a înlăturat dușmănia, »ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace«. Prin moartea Sa El a făcut o pace dublă: pace între om și Dumnezeu, și pace între credincioșii dintre iudei și dintre păgâni, care până atunci erau despărțiți unii de alții prin zidul din mijloc al îngrădirii.

Împăcat cu Dumnezeu

Versetul 16: »... și ca să-i împăce pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmașia.«

Crucea lui Hristos este singurul mijloc de vindecare, dumnezeiesc și desăvârșit, a stării nenorocite a omului; căci păcatul desparte pe oameni nu numai de Dumnezeu, ci și de semenii lui. Dacă primul păcat, în care a căzut omul, a avut ca urmare despărțirea de Dumnezeu și dușmănie împotriva Celui Atotputernic, cel de-al doilea păcat, care ne este relatat în Sfânta Scriptură, ne arată despărțirea omului de semenul lui și o stare de mânie și dușmănie față de el. Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât.

Omul are deci nevoie în primul rând să se împăce cu Dumnezeu, dar apoi și cu semenul său. Domnul Isus este singurul care prin crucea Sa ne poate împăca cu Dumnezeu și cu oamenii. Hristos a omorât dușmănia prin cruce, prin aceea că El a ocupat locul nostru în judecata pentru vina noastră.

Tocmai prin crucea lui Hristos s-a revelat dragostea lui Dumnezeu față de noi, dușmanii lui Dumnezeu. »Și toate sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării: anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi cuvântul împăcării« (2 Corinteni 5,18-19). »Pentru că întregii plinătați a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împăce toate față de ea, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui – prin El. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte, ca să vă prezinte sfinți și fără pată și de neînvinuit înaintea Lui« (Coloseni 1,19-22).

Hristos a înfăptuit ceea ce sufletul lui Iov își dorea așa de fierbinte, și ce nu putea găsi - »un mijlocitor care să-și pună mâna peste amândoi« (Iov 9,33).

A vestit pacea

Versetul 17: »El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe și pace celor ce erau aproape.«

Isus Hristos, Domnul nostru, a venit El Însuși pe pământul acesta și a vestit pacea. Raza de acțiune a vestirii Sale este astăzi mult mai mare decât în zilele vieții Lui pe pământ; căci astăzi El vestește prin Evanghelie pacea pentru iudei și pentru păgâni »prin Duhul Sfânt trimis din cer« (1 Petru 1,12).

Domnul a făgăduit ucenicilor Săi înainte de înălțarea Sa la cer, că El le va trimite pe Duhul Sfânt, și le-a poruncit să meargă în toată lumea și să vestească Evanghelia la toată creația (Marcu 16,15). Vestirea lor să nu se limiteze la oile pierdute ale casei lui Israel, ci să se îndrepte spre orice națiune de pe pământ. El a venit și a vestit pacea, vouă, celor de departe, aceasta înseamnă păcătoșilor dintre națiuni, care erau prinși în întuneric total și neștiință, și vouă, celor de aproape, aceasta înseamnă iudeilor, cărora le-a fost dat Cuvântul lui Dumnezeu, la care se găsea lumina cunoașterii lui Dumnezeu – o lumină, pe care națiunile nu o cunoșteau deloc. Amândoi au luat parte la crima cea mai îngrozitoare a răstignirii Domnului slavei. Dar în dragostea Sa care se revarsă, a vestit pace la amândoi, celor de departe și celor de aproape.

Acces prin Duhul

Versetul 18: »Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, printr-un singur Duh.«

Toate planurile lui Dumnezeu referitoare la părtășia copiilor Săi sunt întemeiate pe Persoana mult-lăudată a lui Hristos și pe lucrarea înfăptuită de El la cruce. Ah, câte motive avem noi să-L preamărim! Căci numai prin El toți credincioșii dintre iudei și națiuni au acces la Tatăl prin Duhul.

Sub primul legământ nu exista acces direct și nici o apropiere a omului de Dumnezeu, căci perdeaua, care încă nu era ruptă, era o indicație divină, că drumul în Locul Preasfânt nu era încă deschis. În timpul acela Dumnezeu era un Dumnezeu care Se ținea ascuns (Isaia 45,15). Când Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să se urce la El împreună cu Aaron și fiii lui și șaptezeci dintre bătrânii lui Israel, El le-a spus: »Să vă închinați de departe« (Exod 24,1). Aceasta era așa, deoarece Dumnezeu încă nu rezolvase pe deplin problema păcatului, așa cum El a făcut-o acum în moartea Domnului nostru Isus Hristos. Acum însă noi toți avem acces printr-un Duh la Tatăl. Dumnezeu a dat pe Duhul Sfânt tuturor celor care cred în Fiul Său; »Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați printr-un singur Duh«. (1 Corinteni 12,13) Acolo unde Legea făcea dintotdeauna o diferențiere între iudei și păgâni, Domnul Isus Hristos prin crucea Sa a îndepărtat toate diferențele; și Duhul Sfânt, care a fost trimis pe pământ în ziua de Rusalii, a strâns pe toți credincioșii într-unul și a făcut din ei mădulare ale unui singur trup. »Căci nu este nici o deosebire ...« (Romani 3,22).

Cât de prețioase sunt privilegiile creștinului adevărat! Căci lui i s-a dat onoarea cea mai mare, să se apropie de Tatăl prin lucrarea și călăuzirea Duhului Sfânt care locuiește în el. Este Duhul Sfânt care ne-a dat certitudinea că suntem fii ai lui Dumnezeu Tatăl (Romani 8,15-16). El ne călăuzește și să ne apropiem de Tatăl pe baza lucrării Domnului nostru Isus Hristos. Să nu neglijăm această binecuvântare mare, binecuvântarea de a avea acces la Tatăl în puterea Duhului Sfânt și pe baza lucrării înfăptuite de Isus Hristos la cruce!

Concetățeni cu sfinții

Versetul 19: »Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu,«

În studiile noastre anterioare ale acestei epistole am văzut, că apostolul, atunci când se referea la credincioșii dintre națiuni, a spus »voi«; când însă s-a adresat credincioșilor dintre iudei, a spus »noi«; căci apostolul Pavel era el însuși un credincios dintre iudei, de aceea a spus: »noi, care am sperat dinainte în Hristos« (capitolul 1,12). Credincioșilor dintre națiuni, dimpotrivă, le-a spus: »în care și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului« (capitolul 1,13).

Când însă el aici se adresează credincioșilor dintre națiuni, el spune: »Dar acum ...« (versetul 13), odinioară erați »străini de legămintele promisiunii« (versetul 12). Voi nu aparțineți poporului lui Dumnezeu din vechime, ci erați »străini« de drepturile de cetățenie ale lui Israel.

Israel a eșuat în responsabilitatea lui și a devenit »Lo-ami«, aceasta înseamnă »nu poporul Meu« (Osea 1,9; 1 Petru 2,10). Dar Dumnezeu a chemat dintre ei o rămășiță după alegerea harului (Romani 11,5), care constă din aceia care cred în Domnul Isus Hristos. Ei au devenit acum pietre vii în casa lui Dumnezeu. În același fel și credincioșii dintre națiuni intră prin harul lui Dumnezeu în aceeași poziție, pentru ca de acum încolo să nu mai fie »străini și fără drept de cetățenie«, ci »împreună-cetățeni cu sfinții«.

Cuvântul »sfinți« se referă aici nu la Israelul după carne, ci la acei israeliți care au crezut în Domnul Isus Hristos. Deci când aici se vorbește despre »împreună-cetățeni cu sfinții«, aceasta înseamnă, că credincioșii dintre națiuni, care cred în Domnul Isus și în felul acesta sunt uniți cu El prin Duhul Sfânt, au devenit concetățeni cu frații lor dintre iudei, care de asemenea cred în Domnul Isus Hristos. Domnul Isus însuși s-a referit la acest adevăr, atunci când a spus: »Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o singură turmă, un singur păstor« (Ioan 10,16).

Cuvântul »sfânt« desemnează un om, care este pus deoparte pentru Dumnezeu și este închinat Lui. Aici nu este vorba în primul rând de partea practică, cu toate că și aceasta este de cea mai mare importanță. Mulți își imaginează prin »sfinți« oameni care au ajuns pe cea mai înaltă treaptă a desăvârșirii în sfințenie. Dar desigur aceasta este o părere absolut greșită. Orice persoană, care își pune încrederea în Domnul Isus Hristos și în deplina valabilitate a lucrării Sale pe cruce, devine proprietate a lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos și în felul acesta devine un sfânt înaintea Lui. În timp ce fiecare creștin este chemat de Dumnezeu să trăiască o viață de sfințenie practică, el nu devine un sfânt prin faptul că trăiește o viață sfântă, ci pentru că Dumnezeu ne-a făcut sfinți și ne-a făcut ca unii care sunt fără vină înaintea Lui prin jertfa lui Isus Hristos (Evrei 10, 10-14). Este însă și datoria noastră mare să corespundem practic stării care ne-a fost dată și să trăim o viață sfântă.

Oameni din casa lui Dumnezeu

»Voi sunteți ... oameni din casa lui Dumnezeu«. Ce minunat este aceasta! Noi nu suntem numai cetățeni cu sfinții, ci noi am devenit și membrii ai familiei cerești. Așa cum noi ca mădulare ale trupului Său am fost uniți cu Hristos, tot așa noi am fost primiți de Dumnezeu, Tatăl, ca și copii preaiubiți și prin aceasta am fost așezați într-o poziție mult mai minunată decât a îngerilor. Noi nu citim niciunde în Cuvântul lui Dumnezeu, că îngerii ar fi »colocatori ai lui Dumnezeu«. Ei sunt într-adevăr numiți »fii ai lui Dumnezeu«, deoarece ei sunt creaturile Lui (Iov 38,7). Dar ei nu sunt colocatori ai lui Dumnezeu, ci mai degrabă ei sunt slujitori ai acestei case. »Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea?« (Evrei 1,14).

Cât de mare a fost totuși prețul, pe care Dumnezeu l-a plătit, ca să ne facă colocatori ai casei Sale, ca să ne ducă în slava Lui veșnică! »Pentru că I (lui Dumnezeu) se cuvenea Aceluia pentru

care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor» (Evrei 2,10).

De aceea să nu uităm niciodată că orice privilegiu ne obligă să trăim așa fel cum se cuvine acestui privilegiu. Dacă noi suntem acum colocatari ai lui Dumnezeu, să nu uităm niciodată, că este scris: »Sfințenia este podoaba casei Tale, Doamne, în veci« (Psalm 93,5) și »Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu« (2 Corinteni 7,1).

Fundamentul

Versetul 20: »... fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși,«

Duhul Sfânt ne arată aici o altă relație binecuvântată între Hristos și Adunare. În capitolul 1 am văzut deja această relație în imaginea unui »trup«, ale cărui mădulare sunt credincioșii adevărați, Hristos fiind Capul înviat și glorificat în cer. Aici este prezentată aceeași relație în imaginea unei clădiri – toți credincioșii adevărați sunt pietre vii în această clădire, Domnul nostru Isus Hristos este »Piatra de unghi« în această clădire. Temelia acestei clădiri este predica apostolilor și profeților. Cu siguranță noi înțelegem, că »... zidiți pe temelia apostolilor și profeților« nu înseamnă că aceștia în ei înșiși constituie temelia. Este destul de clar, că numai »Domnul nostru Isus Hristos« este temelia. »Pentru că nimeni nu poate să pună altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos« (1 Corinteni 3,11). El este atât temelie cât și piatră de unghi.

Să observăm că profeții amintiți aici nu sunt profeții Vechiului Testament. Este desigur adevărat că Duhul lui Hristos era în aceștia și prin mărturii minunate au arătat spre persoana Sa binecuvântată. Să ne gândim numai la profetul Isaia, care a prorocit despre persoana lui Hristos, vorbind despre nașterea Lui dintr-o fecioară și despre viața Lui unică în felul ei de smerire, pe care El urma s-o trăiască în lumea aceasta. Cât de minunat a scris Isaia despre suferințele și despre moarte de ispășire a lui Hristos (în capitolul 53)! Găsim lucruri asemănătoare și în profețiile lui Ieremia, Zaharia, Mica și alții, »care au profețit despre harul arătat față de voi, cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea« (1 Petru 1,10-11).

Însă Dumnezeu nu Își clădește Adunarea pe fundamentul Vechiului Testament, ci pe temelia nouă și minunată a unui Hristos înviat și glorificat. Cu privire la taina lui Hristos se spune categoric, că ea »în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh« (Efeseni 3,5). În același fel se spune despre timpul de după înălțarea Sa la cer: »Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători« (Efeseni 4,11). Din toate acestea rezultă clar că profeții amintiți aici sunt profeții Noului Testament; căci unii scriitori ai cărților Noului Testament, de exemplu Marcu și Luca și alții, nu erau apostoli, ci erau profeți. Hristos i-a delegat pe ei și pe apostoli la început, ca ei să pună temelia, prin aceea că ei au prezentat pe Hristos în predicarea Evangheliei minunate.

Piatra de unghi

»Piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși«. Avem aici adevărul important și fundamental; căci dacă Domnul a dat pe unii apostoli și pe alții profeți și i-a folosit, ca prin vestirea Evangheliei Sale să înființeze Adunarea, dacă noi și astăzi posedăm scrierile lor inspirate divin, pentru care mulțumim lui Dumnezeu, ei nu sunt nimic altceva decât numai oameni, care nu puteau rămâne în această lume. Dar Domnul nostru Isus Hristos este El Însuși piatra de unghi, care străbate toată clădirea, de la început și până la sfârșit. »Isus Hristos este același ieri și azi și în veșnicie.« (Evrei 13,8)

Domnul Isus a arătat spre adevăr, atunci când a întrebat pe ucenicii Săi: »Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?« Petru a răspuns: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu«. Atunci Domnul i-a zis: »Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-a descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu de asemenea îți spun că tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile locuinței morților nu o vor învinge.« (Matei 16,16-18). Nu există nici o îndoială cu privire la cine se referă »stâncă«, pe care El Își va clădi Adunarea; este Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu. Acesta este adevărul important, binecuvântat, pe care Petru l-a învățat de la Domnul, și la care mai târziu el revine în prima sa epistolă, accentuându-l, când spune despre Hristos, că El este Piatra vie, Piatra unghiulară prețioasă, aleasă de Dumnezeu (capitolul 2,4.6), și »Cap de unghi« (versetul 7). Domnul Însuși, în discuția Lui cu marii preoți și bătrânii poporului în Matei 21, S-a referit la același adevăr, că El este Piatra, care a fost lepădată de zidari – dar care a devenit Piatra de unghi, citând locul din Psalmul 118,22-23 (compară și profețiile referitoare la El din Isaia 28,16; Zaharia 4,7).

Un templu al lui Dumnezeu

Versetul 21: »în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul,«

Ce minunat, că noi găsim aici garanția dumnezeiască, de nezguduit și sigură pentru prosperitatea acestei zidiri sfinte! Fiecare credincios este introdus ca o piatră vie în această clădire și consolidat, în care Isus Hristos Însuși este piatra de unghi și în El întreaga zidire este îmbinată împreună.

Această clădire crește spre a fi un templu sfânt în Domnul. Cuvântul »crește«, ca un proces permanent, ne arată că acest templu în Domnul nu este încă terminat. Când însă va fi terminat, cât de minunată va fi atunci locuința lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos în toate veacurile care vor veni!

Dacă medităm la acest adevăr binecuvântat, că noi suntem pietre vii în această clădire dumnezeiască, în acest templu sfânt în Domnul, nu ne conduce aceasta la recunoașterea necesității absolute, ca noi să trăim acum o viață sfântă de dăruire, da, o viață curată și închinată lui Hristos?

În 1 Corinteni 3,16 apostolul Pavel arată că credincioșii sunt templul lui Dumnezeu: »Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?« În cea de-a doua lui scrisoare adresată corintenilor el spune: »Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu”.« (2 Corinteni 6,16). Aceasta este cauza pentru care Pavel în versetele următoare insistă: »De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți”, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice”, spune Domnul Cel Atotputernic. Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu.« (2 Corinteni 6,17-7,1)

O, de am practica acest privilegiu minunat și binecuvântat și de am fi conduși să ducem o viață de despărțire lăuntrică a inimi de tot ce nu este de la Hristos și nu este spre slava Lui!

O locuință a lui Dumnezeu

Versetul 22: »... în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh.«

Cât de prețioasă a fost odinioară Domnului locuința Sa pe acest pământ în Ierusalim! Templul – cu toate că este un model minunat al lui Hristos – era construit numai din lucruri materiale și temporale.

Dar acum în perioada actuală a harului, Dumnezeu locuiește pe pământ în toată satisfacția și slava și în binecuvântarea Sa bogată, și care rămâne, prin Duhul Sfânt, care Și-a făcut locuință în toți credincioșii adevărați. Lucrarea Duhului Sfânt este acum să strângă pe copiii lui Dumnezeu și să-i facă o locuință a lui Dumnezeu. Duhul Sfânt locuiește în Adunare și în felul acesta o face un templu al lui Dumnezeu. Dar El locuiește și în fiecare credincios în parte – și acesta este un adevăr prețios și binecuvântat; însă despre ce este vorba aici, este faptul, că El locuiește corporativ în credincioși ca Adunare a lui Hristos și în felul acesta El o face »o locuință a lui Dumnezeu«.

Ce realitate minunată este aceasta! Dumnezeu așteaptă acum de la noi, ca noi să umblăm în lumina acestui adevăr într-o sfințenie care corespunde acestui adevăr.